

Μετά τὴν ἀποτυχία τῆς «Περυφερείας», ποῦ μόλις δυὸ ἢ τρεῖς βραδυνὲς κράτησε, ἀνέβηκε ἡ τρίπρακτὴ κωμωδία τῶν André Rivoire καὶ Romain Coolus «Παρντὸν Μαντάμ!» σὲ καλὴ μετάρραση τοῦ κ. Τσαμαδοῦ.

Πρωταγωνιστὴς ἓνας ἀστεῖος ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ποῦ, τὴν στιγμὴν ποῦ πιάνει τὸν ἰδιαιτερό του νὰ τὸν ἀπατᾷ μὲ τὴν ἐρωμένη του, δέχεται καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς γυναίκας του ποῦ πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε γνωρίσῃ ἓναν ἄγνωστο κύριον στὸν ἀντιθάλαμον καὶ τῆς ἔκανε κόρτε χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ ὑπουργὸς διώχνει τὸν ἰδιαιτερό του καὶ τὴν ἐρωμένην του καὶ κατὰ σύστασιν τῆς γυναίκας του (ποῦ ἀντελήφθη ὅτι ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν ὁ ἰδιαιτερός δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀνδρός της) προσλαμβάνει ἀμέσως ὡς ἰδιαιτερό τὸν ἄγνωστο κύριον ποῦ ἔκανε κόρτε τῆς γυναίκας του. Ὁ νέος ἰδιαιτερός ἀποδεικνύεται δραστήριος σὲ σημεῖον ποῦ αὐξάνει ἡ δημοτικότης τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς γυρεύει νὰ τὸν κἀνῃ ὑφυπουργό. Ἀλλὰ ὁ ἰδιαιτερός ἀνέπτυξε ὅλην αὐτὴν τὴν δραστηριότητα χάρις στὸν ἐρωτὰ του πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ὑπουργοῦ. Γι' αὐτὸ ἀρνεῖται νὰ γίνῃ ὑφυπουργός. Τὴν πράξιν αὐτὴ ἐκτιμᾷ ἡ γυναῖκα τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ παραδίδεται. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴ τοὺς τσακώνει ὁ σύζυγος ὑπουργός. Οἱ δύο ἔνοχοι εἶνε πρόθυμοι νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς σκέπτεται πρακτικώτερα καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ μείνουν, γιατί, χωρὶς αὐτοὺς θὰ χάσῃ τὴν δημοτικότητά του. Ἔτσι καὶ γίνεται. Ἀλλὰ οἱ ἐρασταὶ ἐν τῷ μεταξὺ προπαρασκευάζουν τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν τους. Εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν καὶ ἡ κυρία νὰ ζητήσῃ διαζύγιον, ὁπότε ξαφνικὰ στὶς προεδρικὰς ἐκλογὰς ὁ ὑπουργὸς ἀνακηρύσσεται πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Τὸ σκάνδαλον λοιπὸν τὴν ἐπομένη τῆς νίκης ἡ γυναῖκα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας νὰ ζητήσῃ διαζύγιον καὶ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὸν ἰδιαιτερό του! Εἶνε ὑποχρεωμένοι καὶ πάλιν ν' ἀναβάλουν τὴν ἔνωσίν τους καὶ τὴν φορὰν αὐτὴ γὰ ἑπτὰ χρόνια, ὅσο βαστᾷ ἡ θητεία τοῦ προέδρου. Ἡ κυρία ὑπουργοῦ εἶνε καταστενοχωρημένη ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ ἐμπόδιον. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ ἐραστής της, ὁ ἰδιαιτερός, ποῦ μὴ μπορῶντας νὰ προκαλέσῃ καμμιάν ἄλλη λύσιν, ἀρκεῖται νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της ψιθυρίζωντάς της: pardon madame.

Σ' ὅλο τὸ ἔργον ἀνάμεσα περνᾷ ἡ πνοὴ τοῦ ἐλαφροῦ καὶ φίνου Γαλλικοῦ πνεύματος. Δυὸ ἰδέες κυριαρχοῦν: Ἡ πολιτικὴ σάτυρα, ἡ γελοιοποίησις τῶν ὑπουργῶν καὶ ἡ ἀπιστία τῆς συζύγου, ἡ ἀπατημένη Γαλλίδα ποῦ ξέρει νὰ κρύβῃ τὸν πόνον της, ποῦ δὲν παραδίδεται στὸν ἐραστήν, ποῦ ποθεῖ, μὰ ποῦ στὸ τέλος ἐκδικεῖται, παραδίδεται ὀλόκληρη καὶ θυσιάζει τὰ πάντα. Τὴν ἀντίθεσιν μὲ τὴν Γερμανικὴν νοοτροπία, ὅπου σὲ παρόμοια περίπτωσιν ἡ γυναῖκα κἀνει πῶς ἀπατᾷ τὸν ἄντρα της γὰ νὰ τοῦ προκαλέσῃ τὴ ζήλειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, μὰ στὸ τέλος τοῦ μένει πιστὴ, ὅπως εἶδάμε τελευταῖα καὶ στὸ «Στυλό», τὸ ἔργον τοῦ θιάσου Ἀργυροπούλου.

Τὸ «παρντὸν μαντάμ» εἶνε γραμμένο μὲ κέφι, μὲ προσοχὴ καὶ μ' ἐξυπνάδα. Δὲν εἶνε βέβαια ἔργον μὲ ἀξιώσεις καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κερδίζει εὐκόλῃ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἔχει ἀκόμα τὸ προσὸν νὰ μὴ μαντεύῃ ὁ θεατὴς τὴν λύσιν οὔτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀκόμα τῆς γ' πράξεως, πρᾶγμα ποῦ συνήθως δὲν συμβαίνει σ' ἄλλα ἔργα τοῦ εἴδους αὐ-

τοῦ. Ἐν τούτοις ἡ τελειωτικὴ λύσιν δὲν ἱκανοποιεῖ τὴ μεγάλη μερίδα τῶν θεατῶν.

Ἐπαιξαν ἐξαιρετικὰ ἡ κυρία Κοτοπούλη καὶ ὁ κ. Λογοθετίδης. Καλὰ ἐπίσης ἡ δις Χατζηπαναγιώτου, ὁ κ. Μαιμίας καὶ ὁ κ. Μυράτ.

★